
 "□etam sa mojim mu□em kroz jedan mali turisti?ki gradi? u Austriji. Sti□emo do jedne simpati?ne zlatarne. Mu□ me uzima za ruku i uvodi unutra. Ostavlja me nasamo sa prodava?icom i odlazi na drugu stranu te radnje. □ena sa druge strane pulta iznosi mi predivan nakit i pokazuje, ali me neprekidno mjerka. 'Htjela bih vas nesto upitati', re?e □ena. Podi□em pogled sa nakita i klimam glavom u znak odobrenja. 'Za□to ste zamotani u odore i marame?' Nasmije□ila sam se i rekla joj: 'Odgovorit ?u vam na pitanje, ako vi meni najprije ne□to odgovorite...' □ena se nasloni radoznalo na pult. 'Imate li vi dijamante u ovoj radnji?', pitam je. 'Imamo', ka□e □ena. 'A gdje vam stoje?', pitam je opet. □ena se okrenu, otvara klju?om jedan regal iza sebe i iznosi predivnu drvenu kutiju oblo□enu svilom, te razotkriva dijamante iz svile. 'E sad vi meni odgovorite, za□to ste zamotali svoje dijamante u svilene maramice?' 'Pa zato □to su dragocijeni', ka□e □ena i gleda me upitno. 'E vidite, ba□ zato sam i ja zamotana u odore i marame.' Ostala je tako zami□ljena jo□ dugo stajati za pultom. Ne znam da li je shvatila □ta sam joj htjela re?i, ali se iskreno nadam da sam je spotakla na razmi□ljanje."
